

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

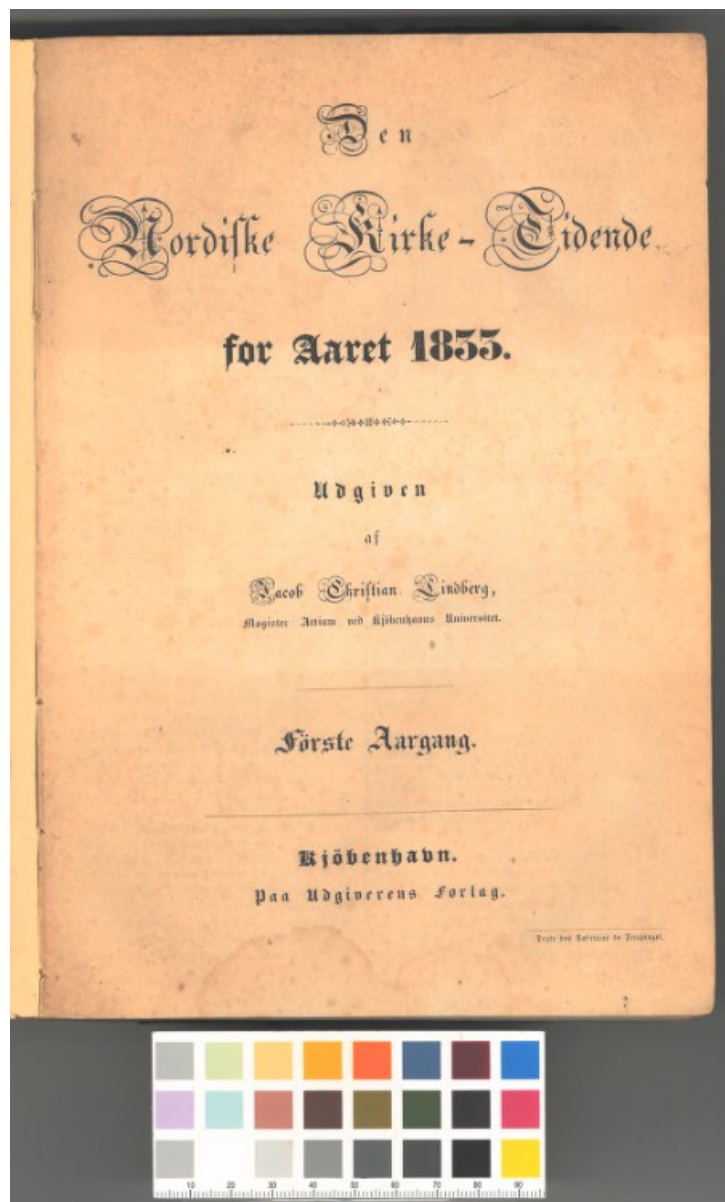
Titel: Om Daabs-Pagten

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om Daabs-Pagten", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_509-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

I n d h o l d.

	Col.		Col.
Mr. 1. Færelse af Mag. Jac. Chr. Lindberg, Mærkelig Oplysning til en i Raadskrift for Literat. de Quæd S. 379 ff. indført anordnet Samvirkelse af det i Aaret 1830 foretagne Skift af den forordnede Skole for Danmark, af Dr. Superintendent N. S. Kappelbach	1.	Mærkelig Følger af Mikal: Frembring, af Magister Jac. Chr. Lindberg. (Fortsættelse)	47.
Mr. 2. Den Daabte: Fødsel, af Pastor N. S. Grundtvig	7.	Mr. 4. Brian og de Danske eller den nye Oplysning. Efter M. Claudino af Cl. Chr. Garmien	49.
Profte: Stemmer i Aalebning af Mikal: Frembring i den danske Statskrets, af Magister Jac. Chr. Lindberg	11.	Sammittilgæbt: Frihed, af J. D. Berg.	52.
Den danske Ben. Efter det Lykke, af Cl. Chr. Garmien	15.	Mærkelig Følger af Mikal: Frembring (Fortsættelse), af Magister Jac. Chr. Lindberg.	56.
Mr. 3. Den udelte Damer: Konge, af Pastor N. S. Grundtvig	17.	Historisk: Beretning om det nye Mikals Jæderfærd i Schleswig: Følgeren 1797. (af en ubestemt Forfatter) (Fortsættelse)	57.
Dr. Pastor J. Lyngs Fored til hans Fremstilling af den kristelige Sag imellem Magister Jac. Chr. Lindberg, og Profen C. J. Viabø, forbanst medderet af S. D. Gøls, theologisk Candidat	25.	Profen P. E. Widders Magne af Caros Danmarks Historie, af Magister Jac. Chr. Lindberg	63.
Den danske Kirke: Mikal, af Magister Jac. Chr. Lindberg	27.	Mr. 5 Til Nord, af Cl. Chr. Garmien	65.
Mr. 3. Den udelte Damer: Konge, af Pastor N. S. Grundtvig	29.	Den Dr. og Prof. J. N. Clausen, af Past. N. S. Grundtvig	67.
Dr. Pastor J. Lyngs Fored til hans Fremstilling af den kristelige Sag imellem Magister Jac. Chr. Lindberg, og Profen C. J. Viabø, forbanst medderet af S. D. Gøls, theologisk Candidat	30.	Historisk: Beretning om det nye Mikals Jæderfærd i Schleswig: Følgeren 1797. (Sluttet)	73.
Den danske Kirke: Mikal, af Magister Jac. Chr. Lindberg	32.	Mr. 6. Den Frembring i Mikal og Alledog, af Prof. P. N. Senger	81.
Mr. 3. Den udelte Damer: Konge, af Pastor N. S. Grundtvig	33.	Den Hr. A. C. Jørgens Magne af historiske Psalmer og Bøger til Børne: Lærebog. Af Magister Jac. Chr. Lindberg. (Fortsættelse).	90.
Dr. Pastor J. Lyngs Fored til hans Fremstilling af den kristelige Sag imellem Magister Jac. Chr. Lindberg, og Profen C. J. Viabø, forbanst medderet af S. D. Gøls, theologisk Candidat	37.	Det danske Mission: Et fasts Vintermed, af Magister Jac. Chr. Lindberg	93.
Den danske Kirke: Mikal, af Magister Jac. Chr. Lindberg	43.		

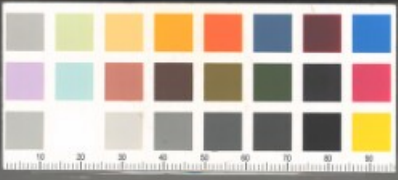
III	IV
<p>Engle ved det danske Missions-Selskabs Møde den 6 Februar 1833, af Pastor C. E. Kenne 94.</p> <p>En Samtale mellem Kong Christian, d. Sjette og Hofpredken Erik Pontoppidan, af Magister Jac. Chr. Lindberg 96.</p> <p>Nr. 7. Juleklassens Søndag, af Magister Jac. Chr. Lindberg 97.</p> <p>Om Hr. L. S. Sagens Udømt af historiske Hjælper og Rådg. til Borne-Værdens. (Jesu- it.) Af Magister Jac. Chr. Lindberg 100.</p> <p>Om Hæret „Fekret“, af L. C. Sagen 106.</p> <p>Kirkehist. Om sin Skoledag, af Mag. Jac. Chr. Lindberg 110.</p> <p>Enstakkelt Prægt af den nye Opførelse, af Magister Jac. Chr. Lindberg 111.</p> <p>En Samtale mellem Kong Christian, d. Sjette og Hofpredken Erik Pontoppidan, af Magister Jac. Chr. Lindberg 112.</p> <p>Nr. 8. Christoffer Columbus, af Pastor W. S. Svendsen 113.</p> <p>Om Hr. L. S. Sagens Udømt af historiske Hjælper og Rådg. til Borne-Værdens. (Blu- rit.) Af Mag. Jac. Chr. Lindberg 122.</p> <p>Kinulog. Folger af Kinul-Foreningens. (For- ord.) Af Magister Jac. Chr. Lindberg 137.</p> <p>Magten, af Mathias Claudius. Meddelelse af Cl. Chr. Sørensen 142.</p> <p>Pastoral-Skizze, af Magister Jac. Chr. Lindberg 143.</p> <p>Et Par Ord af Luthers Brevene, af Ma- gister Jac. Chr. Lindberg 144.</p> <p>Nr. 9. Hellig. Tre-Konger-Sjænen, af E. Nyleng 145.</p> <p>Et Minutens-Reception for udførelse af Pa- stors J. D. Ohry 147.</p> <p>Orms Brodskalm, af Magister Jac. Chr. Lindberg 156.</p> <p>Pastor W. S. Svendsens Hænder i Verdens-Histories, af Magister Jac. Chr. Lindberg 158.</p> <p>Et Par Ord af Luthers Skrifter, af Ma- gister Jac. Chr. Lindberg 160.</p> <p>Nr. 10. En Nøst fra de Døde, af Magister Jac. Chr. Lindberg 161.</p> <p>Sæt om Davids Retsret, af Pastor C. Tufel 163.</p> <p>De forskellige Danmarks Religion, en Blaa-</p>	<p>ding af Hedenskab, Muhammedanisme og sækk. Philofophi. Efter det Lykke, af Can- didat Chr. Chr. Østergaard. (Forordet) 173.</p> <p>Et Par Ord, af Cl. Chr. Sørensen 176.</p> <p>Nr. 11. Det Nye, af Cl. Chr. Sørensen 177.</p> <p>De forskellige Danmarks Religion, en Blaa- ding af Hedenskab, Muhammedanisme og sækk. Philofophi. Efter det Lykke, af Can- didat Chr. Chr. Østergaard. (Blauet.) 179.</p> <p>Dr. Kadelbachs Synspunkt, af Magister Jac. Chr. Lindberg 188.</p> <p>Et Par Ord, af Cl. Chr. Sørensen 191.</p> <p>Nr. 12. Til Nordens Konge-Den, af Cl. Chr. Sørensen 193.</p> <p>Om Hr. Prof. Juris Boderup Røttunges Udførelse af Kinul-Forening, af Ma- gister Jac. Chr. Lindberg 195.</p> <p>General-Superintendent Anders Efteling om Kinul-Forening 205.</p> <p>Om de hollandske Præsters Forhold til Hr. Efteling Clausen, af Magister Jac. Chr. Lindberg. (Forordet.) 207.</p> <p>Nr. 13. Til Landets Fæder, af Cl. Chr. Sørensen 209.</p> <p>Om de hollandske Præsters Forhold til Hr. Efteling Clausen, af Magister Jac. Chr. Lindberg. (Blauet.) 212.</p> <p>Had haaret det færdig? Forledeles læser Det Af D. C. Prentzen 216.</p> <p>Om Hr. Jørgen Trydes Efteling om Dyr- kens Forjættelse, af Magister Jac. Chr. Lindberg 221.</p> <p>Nr. 14. Spørgsmål til Paaskefesten af E. Ny- leng 225.</p> <p>Salvethal Jøbbi, en sakk. Skizze hos Je- dem, af Magister Jac. Chr. Lindberg 227.</p> <p>Hvedebær fra General-Superintendenten Cal- houn i Hønsbønnen. Følger til hans Hjælper, angående de ved den nye Børns forenede Efteling og Børnsfæder (Forordet) 237.</p> <p>Hellig Confluent til det danske Landet, af Magister Jac. Chr. Lindberg 240.</p> <p>Nr. 15. Blauet i Pastor Sagens, af Cl. Chr. Sørensen 241.</p> <p>Til Confluenten i Hønsbønnen, af D. C. Prentzen 243.</p> <p>Om det forskellige jøbbi Kinul til Børn</p>

V	VI
<p style="text-align: right;">Est.</p> <p>for den jødiske Menighed i Kjøbenhavn, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Hæderens fra General-Superintendent Cal- listen i Hveragsdommer Hofstern til hans Gæstfærdighed, angaaende de ved denne Men- ighed foranstaltede Søndagskøber og Besøgs- Gæstfærdigheder</p> <p>Nr. 16. Hveragsdommer, af Pastor W. S. S. Grønberg</p> <p>Hæderens Brev, en rationalistisk Svarende i Jødeland, af Magister Jac. Chr. Lindberg. Nogle Udsagninger til Dr. Hoff og hans nye jødiske Ritual, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Teogogiph, af Cl. Chr. Garmsten</p> <p>Et Ord af Kæster, af Cl. Chr. Garmsten</p> <p>Nr. 17. Dobbelen i Nissernatten, af S. Wylern</p> <p>Jødeland, af Cl. Chr. Garmsten</p> <p>Et Forsøg paa ved Daaden i den gammel- fædelske Form et væsentligt Stykke af vor Dødsopgave, eller ikke? af Dr. A. S. Kandelbach Den vækkeskabte Krig eller fædelske Strid- igheder i Slagets og Omgænges (Hæderens). Hæderens fra General-Superintendent Cal- listen i Hveragsdommer Hofstern til hans Gæst- færdighed, angaaende de ved denne Men- ighed foranstaltede Søndagskøber og Besøgs- Gæstfærdigheder (Sluttet)</p> <p>Nr. 18. Hæderens eller Hæderens Kiste, af Cl. Chr. Garmsten</p> <p>Et Forsøg paa ved Daaden i den gammel- fædelske Form et væsentligt Stykke af vor Dødsopgave eller ikke? (Fædelske) af Sup- rintendent Dr. A. S. Kandelbach</p> <p>Den vækkeskabte Krig, eller fædelske Strid- igheder i Slagets og Omgænges. Andet Stykke Om Pastor Dødsopgaves Dagob. Af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Gæstfærdigheden af Cl. Chr. Garmsten</p> <p>Nr. 19. Besøg paa Høstidstagen, af T. Skellem</p> <p>Et Forsøg paa ved Daaden i den gammel- fædelske Form et væsentligt Stykke af vor Døds- opgave eller ikke? (Fædelske) af Superin- tendent Dr. A. S. Kandelbach</p> <p>Den vækkeskabte Krig, eller fædelske Strid- igheder i Slagets og Omgænges. Tredie Stykke.</p>	<p>Hæderens Dr. Pastor Dødsopgave som tillert. Af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 20. Til Verdens Professor, af Cl. Chr. Garmsten</p> <p>Et Forsøg paa ved Daaden i den gammel- fædelske Form et væsentligt Stykke af vor Døds- opgave eller ikke? (Sluttet) af Superintendent Dr. A. S. Kandelbach</p> <p>† Christen Wigen af Prof. W. S. Jørgensen. † Dødsopgave, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 21. Paaforord af S. Wylern</p> <p>Angaaende Paaforord, af Cl. Chr. Garmsten</p> <p>Om første Besøgsdag, af T. Skellem</p> <p>Om Forsøg paa ved Daaden og Exercitium ved Daaden, især i den gamle Kirke, af J. S. Jørgensen, Vicarius i Throgsgaard (Fædelske)</p> <p>Hæderens eller Dr. Lassen eller Dødsopgave for- søget i Af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 22. Jødeland eller den ved fædelske Krig, af Cl. Chr. Garmsten</p> <p>Om Forsøg paa ved Daaden og Exercitium ved Daaden, især i den gamle Kirke, af Vicarius J. S. Jørgensen (Sluttet)</p> <p>Om Jødelandets Tro, Sabbatsloven og Skikke. Indledning; I. Jødelandets Fædelske til den nye Forsøgsdag, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Et Par Ord af Kæster, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 23. Bøn og Arbejde, af Sædels. Theo- logus L. C. Sagen</p> <p>Om Sædels og Dr. Pastor Dødsopgave, af Pastor W. S. Grønberg</p> <p>Om Jødelandets Tro, Sabbatsloven og Skikke. II. Jødelandets Forsøgsdag, (Fædelske) af Mag. Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Religiøs Brev, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 24. Johannes Evangelium indledt med sin himmelske Bøn, af T. Skellem. Både af Jerusalemst. Hæderens Brev af W. S. Jørgensen, angaaende af Magister Jac. Chr. Lindberg</p>

VII	Col.	VIII	Col.	
Bemærkninger angaaende Juleberetning, især i religiøs Henseende, af Cand. Theol. Ludv. Chr. Müller (Hersfort)	389.	(Hersfort) Af Mag. Jac. Chr. Lindberg	385.	
Om Jobernes Tæse, Substianske og Skifte	393.	Læstet Sæm, af J. S. Jørgen, Hensat i Theologien	376.	
11. Jobernes Personlighed (Statter) III Jobernes Fødselsdag, af Magister Jac. Chr. Lindberg	393.	Nr. 30. Om Hr. Pastor P. C. Stenversen Guds Beskyttelse med den danske Skikkelse i Almindelighed, og Hr. Biskop A. Jørgmann i særdeleshed, af Magister Jac. Chr. Lindberg	481.	
Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg	396.	Litteratur, af Magister Jac. Chr. Lindberg Gaade, af Cl. Chr. Sørensen	491.	
Nr. 25. Bemærkninger angaaende Juleberetning især i religiøs Henseende, af Cand. Theol. Ludv. Chr. Müller (Statter)	401.	Nr. 31. Pæst Mønstet og Mønstret III. Peteren af Pastor W. A. Wereld. Meddelelse af Pastor S. H. Berg	497.	
En mærkelig Strid mellem det nye jødiske Ritual og Maanen, af Magister Jac. Chr. Lindberg	409.	Jobernes Tæse, Substianske og Skifte. VI. Om Slagning hos Joberne, af Mag. Jac. Chr. Lindberg	511.	
Nogle Bemærkninger i Anledning af Hr. Pastor og Ullder Daghorns Brev e. s. v. efter en Tæse og Gjæmningerne af Ove S. A. Holstein til Holstenberg, om, af Magister Jac. Chr. Lindberg	410.	Nr. 32. Brevs Sted den trede August 1833, af Magister Jac. Chr. Lindberg	513.	
Kirkelige Efterretninger af Magister Jac. Chr. Lindberg	444.	Et Ord i Anledning af den kirkelige Strid i Skagelse, af J. Maden	515.	
Nr. 26. J. Koster ved Biskop Thomas Ringes Brev, af T. Gellert	417.	Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg	520.	
Om Jobernes Tæse, Substianske og Skifte. IV Om Jobernes Færd og Dødsfald og Begraavelse, af Magister Jac. Chr. Lindberg. Her jeg skreiv mig med Brev og Sandhed? Et Forsøgsforsøg med Recter Gyllen-gaards Brev, af P. A. Jørgen, Sogne-prot., om, af Magister Jac. Chr. Lindberg. Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg	419.	Om Jobernes Tæse, Substianske og Skifte. VII. Om Jobernes Tæse. VIII. Om Jobernes Tæse med Hensyn til Mod og Drille, af Mag. Jac. Chr. Lindberg	525.	
426.	Nr. 33. Om Digteren Francisco Petrus (Hersfort) af Herman J. S. Jørgen	520.	Et For Ord af Kæder, af Magister Jac. Chr. Lindberg	541.
430.	Nr. 34. St. Nikolai den trede August og videre, af T. Gellert	545.	Om Digteren Francisco Petrus (Statter) af Herman J. S. Jørgen	547.
432.	Om Jobernes Tæse og dens Fortælling, Christian Pedersen, Samt i Land (Hersfort). Af Magister Jac. Chr. Lindberg	555.	Nr. 35. Betragtninger over Bøden af J. Sørensen. Brev, af Theol. Student Chr. Sigt. Ley. (Hersfort)	561.
Nr. 27. Om de kirkelige Stridigheder i Skagelse og Dage af Magister Jac. Chr. Lindberg	433.	Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg	571.	
Om Jobernes Tæse, Substianske og Skifte. V. Om Purians-Jesten, af Magister Jac. Chr. Lindberg	446.	Johan Peter Skrup, et Møde: Brev af Magister Jac. Chr. Lindberg	575.	
448.	Nr. 36. Spørgsmaal om Dan-Læstet, Læstet rige Læstet frai Fødselsdag, af T. Gellert	577.		
Nr. 28. Brev til Digtetstikken om end en „Læstet Henset“, af T. Gellert	449.			
Om Jobernes Tæse og dens Fortælling, Christian Pedersen, Samt i Land. (Hersfort). Af Magister Jac. Chr. Lindberg	451.			
Nr. 29. Om Jobernes Tæse og dens Fortælling, Christian Pedersen, Samt i Land.				

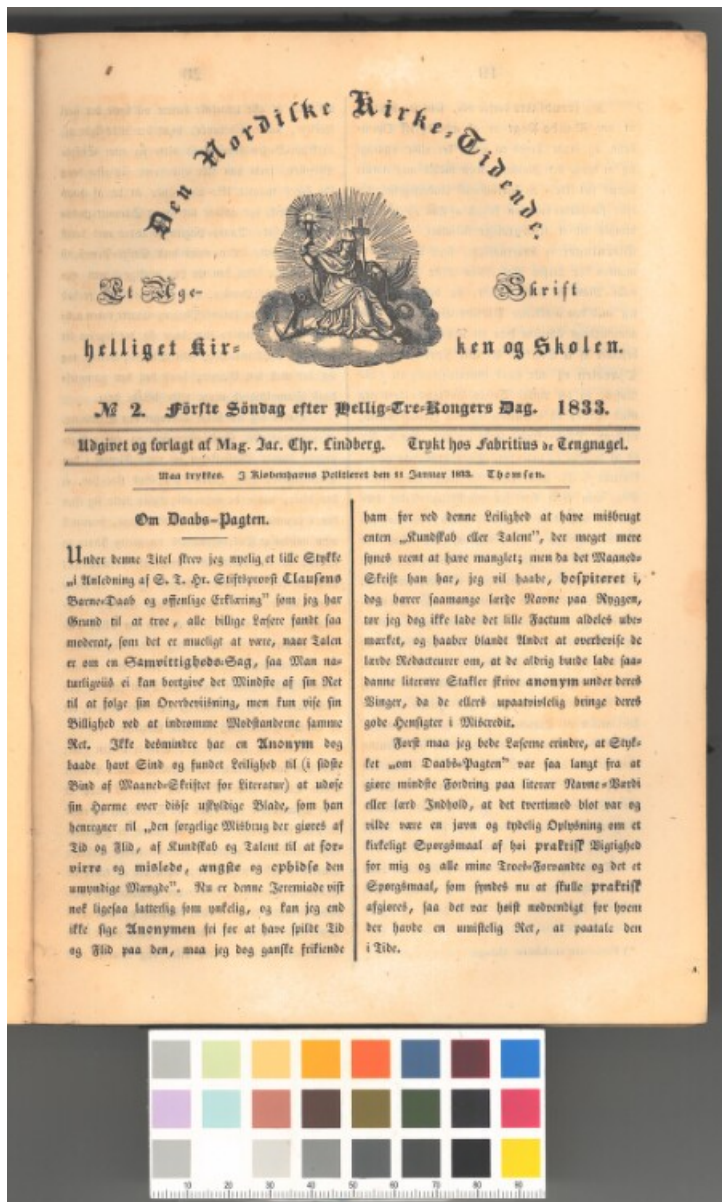

IX	X
<p>Betragtninger over Bibelen af J. Gornshild. Naam af Theol. Student Chr. Sigfr. Ler. (Sluttet)</p> <p>Nr. 37. Til Christne Bøener. Af Pastor N. S. Grundtvig</p> <p>Aftrængsel i Høsten, af T. Sellskjøn</p> <p>Christendommens Indførelse paa Island, af Cand. i Theologien A. C. Müller (Forfattet)</p> <p>Nr. 38. Beretning fra Døen, af E. Møller og Læge indtil Aar 1726, samt Apostelen blandt de norske Finne, Thomas von Welens Levnedslo, af Pastor J. P. Øhrup (Forfat.) Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 39. Beretning om Missionen blandt Finne og Læge indtil Aar 1726, samt Apostelen blandt de norske Finne Thomas von Welens Levnedslo, af Pastor J. P. Øhrup (Forfat.) Et Brevskifte af Jung: Sædning „Himneh“ Af Vicar J. S. Jørgen</p> <p>Om Jertans Pøst og dens Forfatter, Christen Pedersen, Censit i Lund (Forfat.) Af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 40. Penntætte og Døen i Sagen mellem Hr. Pastor Wassholm og Hr. Stolelærer N. Sørensen, meddele af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Johan Peter Øhrup, af Pøst. S. Nørregaard. Kirkelige Efterretninger af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 41. Hinnekeg Nige, af E. Møller. Beretning om Missionen blandt Finne og Læge indtil Aar 1726, samt Apostelen blandt de norske Finne, Thomas von Welens Levnedslo, af Pøst. J. P. Øhrup (Sluttet)</p>	<p>Johan Peter Øhrups Levnet, af Pøst. P. A. Jørgen (Forfattet)</p> <p>Nr. 42. Johan Peter Øhrups Levnet, af Pøst. P. A. Jørgen. (Sluttet)</p> <p>Om Jertans Pøst og dens Forfatter, Christen Pedersen, Censit i Lund (Forfat.) Af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 43. Biskop Hans Albrechts Brev med store Vandretter, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Augustin og Monica, af Pøst. J. S. Jørgen. Vicariat i Theologien (Forfattet)</p> <p>Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Rettelser i Demmen i Sagen mellem Hr. Pastor Wassholm og Hr. Stolelærer N. Sørensen, meddele af Cancellraad Jøh</p> <p>Nr. 44. Min Hjelpe, af E. Møller. Bidrag til Dr. Morten Luthers Mindehæft, af T. Sellskjøn</p> <p>Augustin og Monica (Sluttet.) Af Pøst. J. S. Jørgen. Vicariat i Theologien</p> <p>Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 45. Fred om Graven, af E. Møller. Om Hr. Prof. Nilsens Bemærkninger i „Berger-Bennen“ af Mag. Jac. Chr. Lindberg. Kirkelige Efterretninger af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 46. Jeserenes Bø, af E. Møller. Om Hr. Prof. Nilsens Bemærkninger i „Berger-Bennen“ af Magister Jac. Chr. Lindberg (Forfattet)</p> <p>Kirkelige og literære Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 47. Østeraars Sang, af T. Sellskjøn. Om Hr. Prof. Nilsens Bemærkninger i „Berger-Bennen“ af Magister Jac. Chr. Lindberg (Forfattet)</p> <p>Kirkelige og literære Efterretninger af Magister Jac. Chr. Lindberg</p> <p>Nr. 48. Mønt, af E. Møller</p> <p>Engle Beretning af Dr. M. Luther om Kædelsen til Aar: Censitet i den Gristne Kirke; meddele af Magister Jac. Chr. Lindberg. (Forfattet)</p> <p>Den Gristelige Theologie ved det norske</p>

XI		XII	
	Søl.		Søl.
Frederik's Universitet, af Pæder W. H. Wernke	795.	daad i Krus-Riste i Sjødenshoen, af Mag. Jac. Chr. Lindberg	837.
Kirkelige og literære Efterretninger, af Mag. Jac. Chr. Lindberg	799.	Dr. 21. Den hifselig glæde Juleaften, af E. Sellen	833.
Dr. 49. Hilsningerne paa Mellem, af E. Sellen	801.	Om Johannes Tro, Gudstjeneste og Skifte.	
Veeds Hvirvinger af Dr. M. Luthet om Kaldelsen til Læres Embedet i den hifselig Kirke, meddelte af Magister Jac. Chr. Lindberg. (Witten)	801.	XI. De nødvendige Forberedelse for Jøderne hos Ben. (Schantz) XII. Om Johannes Mogens Høbdag, af Magister Jac. Chr. Lindberg	835.
Om Johannes Tro, Gudstjeneste og Skifte.		Ringe af Hr. Bispevered Clausen over om af hans anøgne Venner, af Magister Jac. Chr. Lindberg.	841.
IX. Om Grundloven for den røddiske Synagoge i Tjeneste. X. Om den røddiske Synagoge i Tjeneste i Almindelighed, af Magister Jac. Chr. Lindberg	807.	Dr. 22. Beskæftigelsen af E. Møller	849.
Kirkelige Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg	815.	Om Hr. Klotter, Kammeraad Sankens Videnskabs om Hr. Bispevered Clausens Barmhertighed, af Mag. Jac. Chr. Lindberg.	852.
Dr. 50. Guds Verds Beskæftigelse af P. C. Petersen	817.	Om Hr. Prof. Nisens Beskæftigelse i „Bergs Venner“, af Magister Jac. Chr. Lindberg. (København)	854.
Om Johannes Tro, Gudstjeneste og Skifte.		Stenløse til Hjørring fra Hr. Dr. H. Møller, Hifselig vore Landets Skift, etc.	861.
XI. De nødvendige Forberedelse for Jøderne hos Ben. (Schantz) af Magister Jac. Chr. Lindberg	822.	Simeon og Anna af P. C. Petersen	861.
Kirkelige og literære Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg		Kirkelige og literære Efterretninger, af Magister Jac. Chr. Lindberg	863.

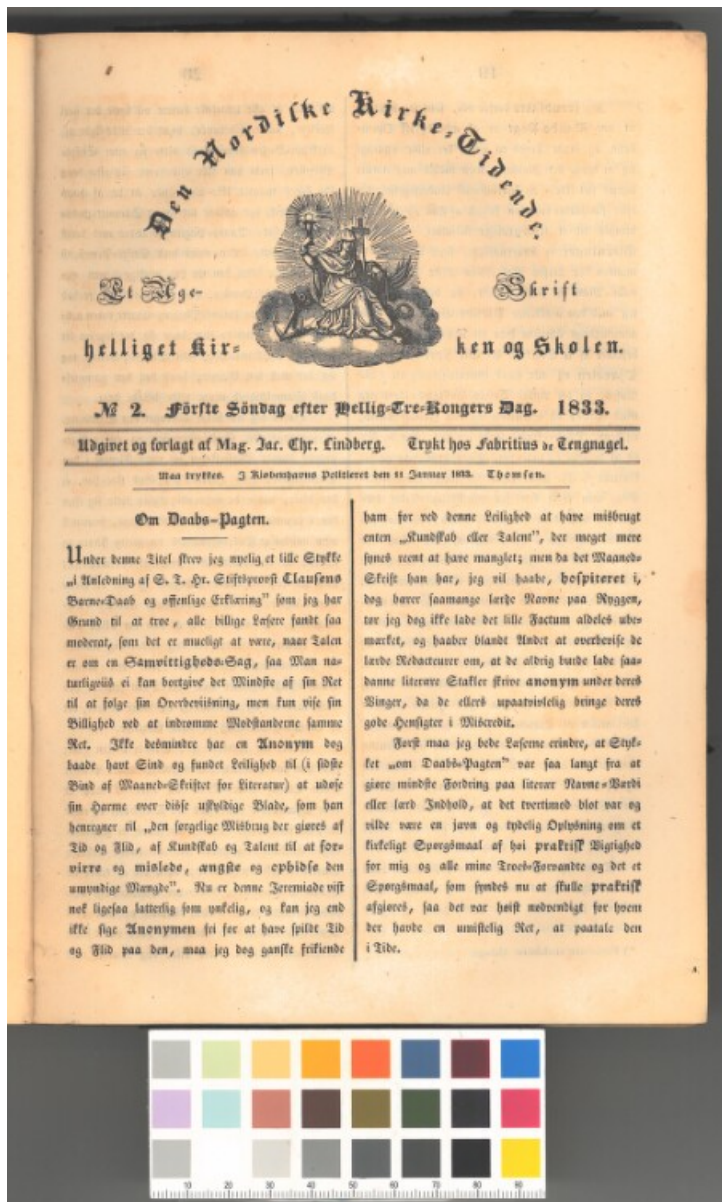

Om Døds-Pagten.

Under denne Titel stee jeg nemlig et lille Stykke „Udsending af G. T. Fr. Christoffersen Clausens Børne-Daab og øiensige Erklæring“ som jeg har Grund til at troe, alle billige Lesere sandt saa moderat, som det er muligt at være, naar Tælen er om en Samvittigheds-Sag, saa Man naturligvis ei kan døtsgive det Windke af sin Net til at følge sin Overbevisning, men kun vise sin Billighed ved at indrømme Medhænderne samme Net. Alle dekminder har en Anonym dog haade haat Sind og fundet Leilighed til (i sidste Bånd af Maaned-Skriftet for Literatur) at udele sin Harme over disse uskyldige Blade, som han betegner til „den sorgelige Miskønt der gøres af Tid og Tid, af Kundskab og Talent til at forvirre og mislede, angste og ephidse den umyndige Mennde“. Nu er denne Jeremiade vist nok ligesaa latterlig som usælsk, og kan jeg end ikke sige Anonymen sei ser at have siddt Tid og Tid paa den, saa jeg dog ganske friskende

ham ser ved denne Leilighed at have misbrugt enten „Kundskab eller Talent“, der noget mere synes væent at have manglet; men da det Maaned-Skrift han har, jeg vil haade, hospiterer i, dog haaver saamange lærde Raane paa Nøggen, tør jeg dog ikke lade det lille Factum aldeles ubesmaaret, og haader blandt andet at overlesse de lærde Redacteurs om, at de aldrig kunde lade saadanne literære Stakler skrive anonym under deres Binger, da de ellers upaatvilelig bringe deres gode Gensgjæter i Miscredit.

Hvis saa jeg bede Leserne erinde, at Stykket „om Døds-Pagten“ var saa langt fra at giere mindste Forbring paa literære Navne-Verdi eller lærd Indbald, at det tværtimod blot var og vilde være en jøvn og tydelig Oplysning om et usælskigt Spørgsmaal af høi praktisk Betydning for mig og alle mine Troeds-Forsvante og det et Spørgsmaal, som findes nu at skulle praktisk afgøres, saa det var høist nødvendigt for hvem der haade en usælskig Net, at paatalc den i Tide.

Jeg forudsatte derfor od, som jeg maatte, at vor Daabs-Pagt er af apostolisk Oprindelse, og sagde Trods til hvem der vilde paa tage sig at kende det Modstand, men indlad mig naan sig om det ikke i en hidsig Uoverensstemmelse, der efter sin Natur kan kun siges af Gud og uumlige drages til et uangeteligt Resultat. Kiends-Giæringer er kvadratiske, siger Engelmannen *) ; derfor skal Man sige dem foran, naar Man vil haas sikker, og derfor begynder jeg med den uretfelge Kiends-Giærning, at vi gammeltdags Christne har en Daabs-Pagt, der bestaar af tre Forretter, det ene Forsagelsen af Djævelen og alle hans Giæringer og alt hans Besid, og det Andet Troos-Bekendelsen paa Gud Fader og Sønnen og den Hellig-Aand, og denne Daabs-Pagt, saide jeg saa, har vi Ret til at beholde og faae vore Børn bedt paa og befræde i, ikke alene fordi det findes i vor Alters Bog, men fordi den fra umindelige Tider blev oprettet med dem der skulde bedes, og gjer saa endnu, allevegne i Christenheden, hvor Man ikke betvivler har paa egen Haand forandret den gamle Daabs-Pagt, hvad naturligtvis ikke retfærdigt er.

Med Etten ad denne uretfelge Kiends-Giærning vilde jeg en Anden, ligesaa uretfelge, som bedte mig til at seenhave den Forret, og det var den, at Sogne-Presten ved Fæne-Kirke, Stifts-Presten i Zealand havde ikke blot myklig ved en Børn-Daab paa egen Haand omgjort Forjævelsen af Djævelen og alle hans Giæringer og alle hans Besid, men deromde sig offentlig paa, at det havde han hørt for Skid i hele tre og fyrretive Aar, og paa stod at na, da En af hans Sogne-Folk slagode derover, maatte Alters-Bogen nødvendig truffed om, saa han kunde følge den, uden at gjer Slip paa sit Eget.

Denne Hr. Stifts-Prestens Paastand paa sed nu jeg, var det urimelige og ubillige Forslangende jeg mine Dage havde hørt, og jeg er

*) Pa: are stubboen thags.

od paa, at alle upartiske Forretter vil finde det høit troeligt, naar de detanke, hvad der vilde sige af, at Alters-Bogen sein til at rette sig efter Stifts-Presten, fordi han ikke vilde rette sig efter den; thi deraf maatte ikke blot sige at de af hans Sogne-Folk, der ansoar det for en Samvittigheds-Sag at lade Daabs-Pagten forandre med deres Besid, maatte enten naas med Stifts-Prestens Urtelke eller blive den ny Ved udbyde, men ogsaa at alle de Prester, hvis Samvittighed forbed dem at forandre Daabs-Pagten, maatte enten nedlægge deres Embede eller tage sig det ligesaa let med den ny Alters-Bog, som Stifts-Presten tog sig det med den Gamle, hvad dog den gammeltdags Samvittighed neppe vilde tillade dem.

Harde jeg nu heraf uddrager den Slutning, at saalange Hr. Stifts-Presten og andre Kiende findes blandt Prestskabet vil vore Hærene i den Stats-Kirke, hvis Herre de, Gud sles Lov, ei kan blive, maac de nødvendig ogsaa rette sig efter den i samme ustanderlige Daabs-Pagt, horend vor sandelige Kirke-Samfund umagtelig haac og følger: da havde det været strængt retfærdigt; men nu tog jeg haade Villighed og hele det gjen-nem længere Tid sejsent indvillige Forbed i Besigtning, og paa stod Met, at paa en eller anden Maade maatte det dog nødvendig tillades os gammeltdags Christne at faae den samme Daabs-Pagt oprettet med vore Børn som et oprettet med os og vore Fæder, og hvori vi troi, det er en Selskabs-Sag at blive forandre.

Naac nu hverken Hr. Stifts-Presten eller, efter som han paa staar, mangfoldige andre Prester i den danske Stats-Kirke kan eller vil taale at hore Djævelen forsaget ved Daaben, og naar de skal hore deres Urtelke, da findes vi gammeltdags Christne sigtignol ikke at kunne beholde Samvittigheds-Frihed, uden ved at træde ud af den Stats-Kirke, hvori vor Daabs-Pagt herskede gjennem et høit Aar Tusinde og med hois bornsøstige Indvæntning blidvillig vi have været faare vel formalede; men det vilde dog Blange med

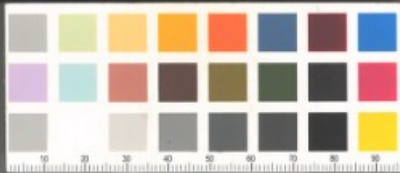

Nette sulte, det var haardt, og deds et det blev
 gort, nemlig Hr. Stiftsprovst Clausen, da En-
 del af os forleden bad derom, satte sig med Hens-
 der og Fadder imod. Her var da gode Naad borte,
 og jeg glædede mig derfor virkelig, som En der
 sultet en Skat, da det faldt mig ind, at til
 Næst kunde vi vel sulte os i, at Hr. Stifts-
 provsten og Andre døde og lærde som de vilde,
 naar det kun fremdeles blev de Profster som vilde,
 tillædt at bære efter den gamle Alter-Vog og
 at lære efter de Symboliske Boger og naar Bog-
 me/Baander blev løst, saa ender ved Sacra-
 menterne og Confirmationen kunde de være
 sig af hvilken Præst i Stats-Kirken han vilde.
 Dette vilde nu vistnok kun nytte de gammeltdags
 Christne lidt, dersom Stiftsprovsten havde Ret i,
 at jeg var eminent den eneste Præst, der vilde
 bære efter Ritualet, og jeg kunde i alt Fald umme-
 lig indsehaae ser, at alle mine Treets-Foreandede en-
 ten turde eller vilde være saa megen i deres
 Begjæring, men jeg sagde hvad sandt var, at
 saa nijsom er jeg nu blevet, at jeg daade turde
 og vilde raade mine Treets-Foreandede til det
 Samme, og at saamegen Frihed kunde En
 hver indse, vi maatte have, naar der ikke aaben-
 bar skulde gøres Bred paa vor Samvittighed!
 Det nok turde jeg ikke give et saadant Naad,
 naar jeg ikke troede, Hr. Stiftsprovsten tog mar-
 feltig Hæd i at tænke, alle Danske Profster var
 enige med ham om Daabs-Pagten, men jo flere
 Profster han hør paa sin Side, des færgerere et
 umagelig den Frihed, jeg forlanger, saa jeg var
 nær ved at troe, at selv Stifts-Provsten vilde ikke
 mislunde os den.

At det nu var et forsvaret Indsald af Anon-
 ymen i Maanedstidstet at ville give en saa
 uskyldig, fordommelig, besiddet og vel overvundet
 Bog til en feemaskelig Utaal, hvis Naad alle
 gode Bønnen skulde fare i Harnisk for at bekæmpe,
 det nægtes ingenlunde; men havde han ikke været
 en literær Stakkel og dog haaret det forkeinte

Indsald, maatte han dog indrømme enten svoret
 sin Euforie paa de to Kiendts-Gjerninger, som
 rimeligt hære det Hele, eller, naar det var oret
 Magten, dog troede at vide, et kunde godt være
 Samvittigheds-Frihed, uagtet Man forandret
 ved Daabs-Pagt og hvilken vilde lese Eegner
 Baandet eller lade os slippe ud af Stats-Kirken.
 Endelig havde der, seto naar dette glippede,
 dog været et forsvaret Naad for en dygtig Naad,
 som nu engang vilde os til Fird, nemlig at paa
 Naad, at vi gammeltdags Christne, der heller
 vilde have Daabs-Pagt tillædt med Trensau,
 Ansgar, Morten Luther og Bisop Valle
 end med Hr. Stiftsprovst Clausen, vi havde i
 Vunden ingen Samvittighed og maatte alts-
 saa heller ikke forlange nogen Frihed for den,
 men skulde snarst lytte Stiftsprovsten og lade
 Alt hvad han kaldte „overtraffe Guller“ fare!

Men for Anonymen gjorde ingen af Des-
 lens, saa jeg maa nedes til at stille ham, der
 kunde indbilde sig, det var Kænst nek, ved et alt
 deds praktisk Kufce-Zergismal, strengt prak-
 tisk taget og behandlet, altsed at ignorere
 hvad Taten var om, nemlig ved Ret til at des
 helde ved Naads-Pagt i Fird, og Hr. Stifts-
 provst Clausens Paastand, at nu maatte og skulde
 den, trods vor rettmæssige Protest, forandret. Ja,
 det var Anonymens Helte-Gjerning, ganske at
 ignorere Sagen, hvorefter det i den Danske
 Stats-Kirke ene gjælder og hvorefter det var mig
 at gjælte, og dermed med en sigtig Profsters-Mine
 at kritisere Begjæ, som om den var et midløst
 Borsog paa, Kirkehistorisk at bevise vor Danske
 Lutheriske Daabs-Pagts apostoliske Rigtighed, og
 gjætt at opløse dens Overensstemmelse med Bibe-
 delen og phisiosophisk at bevise Djævelens Pee-
 senlighed og Uindværlighed i den bedste Ver-
 den, latter Ting, som enhver Skole-Dreng kunde
 for, aldrig var faldet mig ind og som jo var al-
 deds umagtig, hvor det kun gjælder om borgers
 ligt Serlov til at beholde og forplante sin gaa-

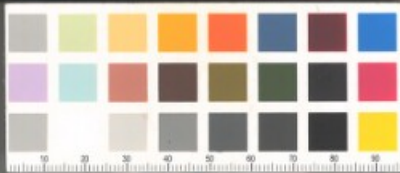

Nette sulte, det var haardt, og deds et det blev
 gort, nemlig Hr. Stiftsprovst Clausen, da En-
 del af os forleden dag drom, satte sig med Hens-
 der og Fodder imod. Her var da gode Naad borte,
 og jeg glædede mig derfor virkelig, som En der
 sinder en Skat, da det faldt mig ind, at til
 Næst kunde vi vel sulte os i, at Hr. Stifts-
 provsten og Andre døde og lærde som de vilde,
 naar det kun fremdeles blev de Profster som vilde,
 tillædt at bære efter den gamle Alter-Vog og
 at lære efter de Symboliske Boger og naar Bog-
 me/Baander blev løst, saa ender ved Sacra-
 menterne og Confirmationen kunde de vinde
 sig af hvilken Præst i Stats-Kirken han vilde.
 Dette vilde nu vistnok kun nytte de gammeltdags
 Christne lidt, dersom Stiftsprovsten havde Ret i,
 at jeg var eminent den eneste Præst, der vilde
 bære efter Ritualet, og jeg kunde i alt Fald umme-
 lig indsehaae ser, at alle mine Treets-fervante en-
 ten turde eller vilde være saa megenomme i deres
 Begjæring, men jeg sagde hvad sandt var, at
 saa nijsom er jeg nu blevet, at jeg daade turde
 og vilde raade mine Treets-fervante til det
 Samme, og at saamegen Frihed kunde En
 hved indfer, vi maatte have, naar der ikke aaben-
 bar skulde gieldes Bødd saa vor Samvittighed!
 Det nok turde jeg ikke give et saadant Naad,
 naar jeg ikke troede, Hr. Stiftsprovsten tog mar-
 feltig Tæl i at tænke, alle Danste Profster var
 enige med ham om Daab-Pagten, men jo flere
 Profster han hør paa sin Side, des færigere et
 umagtelig den Frihed, jeg forlanger, saa jeg var
 nær ved at træ, at selv Stifts-Profsten vilde ikke
 miste den.

At det nu var et forsvuilet Indfald af Anon-
 nymen i Maanedstidstet at ville give en saa
 uskyldig, fordommelig, bestidten og vel overvundet
 Bog til en feemaskelig Uting, hved Naad alle
 gode Bønner skulde være i Harnisk for at bekæmpe,
 det nægtes ingenlunde; men havde han ikke væ-
 ret en literær Stakkel og dog haaret det forkeinte

Indfald, maatte han dog indredelig enten svoret
 sin Eufse paa de to Kiends-Gjerninger, som
 rimmelig hved det Hele, eller, naar det var oret
 Magten, dog svor at vide, et kunde godt være
 Samvittigheds-Frihed, uagret Man forandret
 ved Daab-Pagt og hvilken vilde lese Eegner
 Baandet eller lade os slippe ud af Stats-Kirken.
 Endelig havde der, seto naar dette glippede,
 jeg været et forsvuilet Naad for en dygtig Mand,
 som nu engang vilde os til Fird, nemlig at paa
 Naad, at vi gammeltdags Christne, der heller
 vilde have Daab-Pagt tillædt med Jrenaus,
 Ansgar, Morten Luther og Bisfop Valle
 end med Hr. Stiftsprovst Clausen, vi havde i
 Vunden ingen Samvittighed og maatte alts-
 aa heller ikke forlange nogen Frihed for den,
 men skulde snarst lytte Stiftsprovsten og lade
 Alt hvad han kaldte „overtraffe Guller“ fare!

Nu ser, Anonymen gjode ingen af Des-
 lens, saa jeg maa nedes til at stille ham, det
 kunde indbilde sig, det var Kenst nok, ved et alt
 deds praktisk Kufce-Zergismal, strengt prak-
 tisk taget og behandlet, altsed at ignorere
 hvad Taten var om, nemlig ved Ret til at des
 helde ved Naad-Pagt i Fird, og Hr. Stifts-
 provst Clausens Paastand, at nu maatte og skulde
 den, trods vor rettmæssige Protest, forandret. Ja,
 det var Anonymens Helte-Gjerning, ganske at
 ignorere Sagen, hvorem det i den Danste
 Stats-Kirke ene gjælder og hvorem det var mig
 at gjere, og dermed med en sigtig Profsters-Mine
 at kritisere Begjæ, som om den var et midløst
 Borsog paa, Kirkehistorist at bevise vor Danste
 Lutherste Daab-Pagts apostoliske Væghed, og
 gjætt at opløse dens Overensstemmelse med Bli-
 delen og phitosophisk at bevise Djævelens Pee-
 senlighed og Uindværlighed i den bedste Ver-
 den, latter Ting, som enhver Skole-Dreng kunde
 for, aldrig var faldet mig ind og som jo var al-
 deds umagtig, hved det kun gjælder om borgers
 ligt Serlov til at beholde og forplante sin gaa-

meddags Christendens.^{*)} For at vide, af hvor altsid praktisk Natur Speegemaaket er, ansæder jeg endogsaa Tilfældet med mine egne Børn, hvem jeg naturligtvis har oprettet den samme Daabs-Pagt med, som min Fader oprettede med mig, og hvem jeg jo ikke, naar Hr. Stiftsprovstens Clausen skil sin Villie, kunde faae censurerende i denne min og deres Daabs-Pagt, uden fornødt at træde ud af den Danske Stats Kirke.

Hvor nu Sagen er saa uenskyldig praktisk, at et firkeligt Eshjoms nødvendigt maatte følge paa Daabs-Pagtes Forandring, enten den saa er apostolisk eller ikke, og enten Døvelen er en Person eller ikke, det er det jo høist fremprageligt, at ville forvandle Tvisten om en bestemt Borgers-Rettighed til en academisk Disputat om den bibelske Eegthed og det Ordets Opfindelse, saa at om ogsaa Anonymens Døgtighed deri var magtfuld, havde han dog ligesuldt behaandlet Sagen som en Sanktel, og det er i vor lille Borgers-Retssaa høist usigelig Sag, at hvis vor gamle Daabs-Pagt blev fortrængt af Hr. Stiftsprovstens den Nydage, da var et firkeligt Eshjoms med alle dets uregelmæssige Følger uundgaaelig. Naar det derfor Anonymen ogsaa paa Papirets-Gælderet gjør i mine Dine kun en maadelig Figur, skæbte jeg dog ikke til det at røre ham med en Fingert, men lader ham gjerne træde sig med, at, tabde han end Sagen, hvor det virkelig sked, paa Torden, saa vante han det dog hvor han tænkte sig det, Tøsten, hvor han begjærede kun med sin egen Skyld. Jeg maatte desuden, hvad end min Lykt var, for Oieblikket erklære ham hele Speculationens-Mærken, da det er mig magtloshedsomt ikke

*) Vil man endog see hvad Eshjoms siger om Døvelens Personlighed, da lise man Job. 8. 11. og vil man see, hvilke Medhjælpere man indkaller sig i, ved at nægte Personligheden af Grund-Lægen og Christi Hjerte, da givte blandt Andre herde Kirkens Gjenstande og Samtiden mellem Præsten og Løfte (Thes. Naarndtskritik B. 7. S. 244-49) nærmere Oplysning.

høi en eneste Løst at fornylle Synspunkterne; thi Oieblikket er løstbart nu, da det Kjøbenhavnste Ministerium med en ubegribelig Enighed har seiet Stiftsprovsten i at anlægge vore gode gamle Aker-Bog for det Høifængelig Danske Cancelli, hvad iblandt Andet viser, at Stiftsprovsten har et andetledes godt Greb paa det Praktiske end Anonymen i Waanedtskriftet. Sel ved jeg nu ikke, paa hvor stærk en Forventelse det denne Gang er andraget, men at Hr. Stiftsprovsten ikke kan nøies med en ringere, end Forandringen af vor gamle Daabs-Pagt, det har han selv sagt os, og vi kan da umulig tvivle om, at hans Klage ret egensig gjæder hvad vi, om vi skal høre Trost af vor Daab, maaske bliver træet til Døden! Treer Negen at Daaben bliver lige kraftig, naagter man bitterlig forandrer den Pagt, hvorunder den er blevet et middelst, det bliver hans egen Sag, men hvem der ved sin Daab seier sig forlovet om Demme-Net i Gud Høi og Aker-Net til Evigt Reue, kan naturligtvis ikke lade det komme an paa en Prøve, om hans Børn ved en anden Daabs-Pagt kan gjøre den samme vellykkede Erfaring, og man indseer desuden let, at om der ogsaa siden Afsættelses Tid var indledet nogen Feil ved Daabs-Pagten, saa rettede man den dog ingentunde, men gjæde den sinterlig naagte, ved at forandre den paa egen Haand eller efter Andres Lykte.

Naar for Næsten Anonymen en engang kan indse, at de to Løstere, som legge et Vilkaar for vor Daab, udgjøre een Daabs-Pagt, da viser det kun, at han er en her Sanktel i Logikken, og naar han ikke engang kan lide, at jeg nu, da det gjædes behøve, seier Odet for Høifængelighed, ophøi Reuerne og andre Høifængelige Døder, da smed det at vide, han enten maa være meget vanstellig at gjæve tilpaa eller han maa legge mere Vægt paa, hvem det seere Odet end paa hvordan det seere. Jeg, han mener kunste blot bemærke, at jeg lattede alle disse Høifængelige Døder, men i saa Fald skulde han helse

meddags Christendens.*) For at vide, af hvor altsid praktisk Natur Speegtsmaalet er, ansfede jeg endogsaa Tilfaldet med mine egne Børn, hvem jeg naturligt har oprettet den samme Daabs-Pagt med, som min Fader oprettede med mig, og hvem jeg jo ikke, naar Hr. Stiftsprovstens Clausen skil sin Villie, kunde faae censurerende i denne min og deres Daabs-Pagt, uden fornemlig at træde ud af den Danske Stats Kirke.

Hvor nu Sagen er saa dienstlig praktisk, at et firkeligt Eshjoms nødvendigt maatte følge paa Daabs-Pagtes Forandring, enten den saa er apostolisk eller ikke, og enten Døvelsen er en Person eller ikke, det er det jo høist fremprageligt, at ville forvandle Tvisten om en bestemt Borgers-Rettighed til en academisk Disputat om den bibelske Etydig og det Ordets Opfindelse, saa at om ogsaa Anonymens Døgtighed deri var magtfuld, havde han dog ligesuldt behaandlet Sagen som en Sanktel, og det er i vor lille Borgers-Retss saa høist usigelig Sag, at hvis vor gamle Daabs-Pagt blev fortrængt af Hr. Stiftsprovstens den Nydage, da var et firkeligt Eshjoms med alle dets utværgelige Følger umulig. Naar det derfor Anonymen ogsaa paa Papirets-Gælderet gjør i mine Dine kun en maadelig Figur, skæbte jeg dog ikke til det at røre ham med en Finger, men lader ham gjerne træde sig med, at, tabde han end Sagen, hvor det virkelig sked, paa Torden, saa vante han det dog hvor han tænkte sig det, Tøsten, hvor han sagde kun med sin egen Skyld. Jeg maatte desuden, hvad end min Lykt var, for Oieblikket erklære ham hele Speculationens-Mærken, da det er mig magtsaliggjendte ikke

*) Vil man endog see hvad Skriften siger om Døvelsens Personlighed, da lise man Job. 8. 11. og vil man see, hvilke Medhjælpere man indkaller sig i, ved at nægte Personligheden af Grund-Lægen og Christi Hjerte, da giv et blandt Andre heres Kirkes Gremiale og Samtiden mellem Præsten og Løse (Thes. Naarndtskritik B. 7. S. 244-49) nærmere Oplysning.

høi en eneste Løse at fornylle Synspunktem; thi Oieblikket er løstbart nu, da det Kjøbenhavnste Ministerium med en ubegribelig Enighed har seiet Stiftsprovsten i at anlage vor gode gamle Aker-Bog for det Høifængelig Danske Cancelli, hvad blandt andet viser, at Stiftsprovsten har et andetledes godt Greb paa det Praktiske end Anonymen i Waandtskriftet. Sel ved jeg nu ikke, paa hvor stærk en Forventelse det denne Gang er andraget, men at Hr. Stiftsprovsten ikke kan nøies med en ringere, end Forandringen af vor gamle Daabs-Pagt, det har han selv sagt os, og vi kan da umulig tvivle om, at hans Klage ret egentlig gjælder hvad vi, om vi skal høre Trost af vor Daab, maaske bliver træet til Døden! Treer Negen at Daaben bliver lige kraftig, naagter man bitterlig forandret den Paat, hvorunder den er blevet et middelst, det bliver hans egen Sag, men hvem der ved sin Daab seier sig forsvaret om Demos-Ket i Gudstua og Aker-Ket til Evigt Kæmpe, kan naturligt ikke lade det komme an paa en Prøve, om hans Børn ved en anden Daabs-Pagt kan gjøre den samme vellyggede Erfaring, og man indseer desuden let, at om der ogsaa siden Afskærmelses Tid var indledet nogen Feil ved Daabs-Pagten, saa rettede man den dog ingentunde, men gjæbde den sinterlig naagte, ved at forandre den paa egen Haand eller efter Andre's Lykte.

Naar for Næsten Anonymen en engang kan indse, at de to Løstere, som legge et Vilkaar for vor Daab, udgjøre een Daabs-Pagt, da viser det kan, at han er en her Stakkel i Logikken, og naar han ikke engang kan lide, at jeg nu, da det gjæres behov, seier Ordet for Høifængelighed, ophøst Tolerante og ander Næmme kristelige Ordere, da smed det at vide, han enten maa være meget vanstellig at gjere tilpas eller han maa legge mere Paat paa, hvem det seere Ordet end paa hvordan det seer. Jeg, han mener kunste blot bemærke, at jeg lattede alle disse Næmme kristelige Ordere, men i saa Fald skulde han helse

ler sagt det rent ud, thi mit tænke vist de fleste, han vilde nok men han kunde ikke.

N. F. S. Grundtvig.

Præst-Stemmer i Anledning af Ritual-Forandring i den danske Statskirke.

Det er almindelig bejndt, at de hvedehavnste Eegnepræster, Capellaner og Høspitalpræster have indgivet en allersædvanlig Anføjning om at faae Ritualer revideret, og at Stiftsprovst Clausen, som ønskede at faae sin altsedlige Taabthandling gjæret loelig for Hvedstaden, havde foreslaaet denne Anføjning. Almindelig er vel ogsaa den Slutning bleven, at de hvedehavnste Præster havde givet Stiftsprovstens Taabthandling Medhold ved denne Anføjning; men sjaendst jeg, som ikke har læst denne, ikke kan sige hvad de egentlig have gjort, og altsaa ikke kan tage dem i Forsvar med den Villie hos de Christne af den gamle Aare, som Professorens Beveining om deres Alliance med Stiftsprovsten har paabragt og nedvendig maatte paabrage dem, maas jeg dog paa Sandhedens Vegne bemærke, at deres Erklæring om, at de ønske Ritualer revideret d. e. gjenemseet, altsed ikke berettiger til at slutte, at de ønske det omgjort eller kuldkaestet, og altsed, at de vilde — hvad jeg om flere af dem tør haabe, at de ikke vilde — have Daabspagten forandret og dermed den christne Kirke, saasid det stod til dem, hved og anstiftet med jeg ved ikke hvad.

Et Ritual kan nemlig meget godt gjenemsees og forbedres, om det endog er vel saa godt, og hvor christen Mand, som har Forstand og gode Onse kan godt indse, at det, i det Hede togte, fortrinlige Ritual kan forbedres, men det samme kan siges om det bedste Ritual og til alle Tider, saa det altsed ser lidt betænkelig ud, og synes at komme ind, naar en Forstandsbegjæring i Anledning af en Stiftsprovst

uforsvelligt Komfæste af Daabspagten, foreslaaer Ritualer forandret. Jeg tør beslutte ingentunde paasaae, at ikke nogle af Hovedstadens Præster ere enige med Stiftsprovst Clausen om, at Daabspagten skal forandres, for at den kan påste oftere hved Hved, men jeg tør vel paasaae, at nogle af Hovedstadens Præster ingentunde have i den Grad været enige med Stiftsprovsten, da de, paa givet Anledning af ham, erklærede, at de ønske Ritualer gjenemseet og forbedret. Men har jeg nu Net her, hvad dog ikke let kan siges, da indseer man, — og det var derpaa jeg her ønskede at man vilde lægge forbehold Nægt — at ingen fornuftig Mand kan paasaae, at de hvedehavnste Præster har givet Stiftsprovstens ejendommelige Forandringer ved og Komfæste af den christne Daabspagt Medhold enten i Ord eller Gjæring, andtagen hans Selgeren Hr. Gad, og hans aandelige Seemsen Hr. Drobby, af hvilke den første for sine ejendommelige Forandringer ved det andet hellige Sacramente har i sin Tid erholdt sin Biskops altsedlige Tretsettelste, og den anden selv erklæret sig offentlig for en Bjænde af Statskirkenes Christendom, jeg fortraar.

Men maatte det nu endog være tvivlsomt og ubesjænt, hvedvidt de hvedehavnste Eegnepræster, Capellaner og Høspitalpræster have erklæret sig enige med Stiftsprovsten om at faae Daabspagten forandret og Christendommen affaestet hved os, og maatte dette endog faae afskjæmt, indtil de tydeligere og mere uskerbeløst erklærede sig for Menighedens om deres egentlige Onse og Begjæring, kunde vi dog ingentunde tvivle om, at christelige Præster i Landet vilde erklære sig med Stiftsprovstens ikke ønske, men af egen Myndighed foreslaa Forandringer, til at andegjæve den christne Kirke, tværtimod Menighedens Net, tværtimod Majestæten utvilselig ves, tværtimod det Kongelig Danske Cancellies altsedlige Befaling, tværtimod Biskoppens erklærede Villie. Og det er saa langt fra, at denne Erklæring om den danske Præstestand er guden i Liden,

